

[Hanne Reintoft.]

ning forhindrer absolut ikke det bestemte krav, at man herinde giver sin stilling til kende, og dette krav må også med voksende styrke rejses til socialdemokratiet.

Det gælder nu for Danmarks fremtids skyld at få udnyttet mulighederne, som befolkningen har skabt, for en folkeafstemning imod fællesmarkedet, og af de grunde, som vi jævnlig har anført herfor, vil vi arbejde så stærkt, vi kan, for det i befolkningen. Det vil uden tvivl blive en krævende indsats for alle fællesmarkedets modstandere, for vi ved, at de kræfter, der støtter fællesmarkedet, ikke alene har stor magt, men også mange manøvrer muligheder og rigeligt med pengemidler.

Jeg har i den forbindelse også bemærket mig — også hr. Sigsgaard var inde på det — at netop samtidig med, at socialdemokratiet foretog sit omsving til folkeafstemning, har man fra hr. J. O. Krags og hr. Per Hækkerups side ikke fundet sig for god til at øve pres på engelske arbejdere ved i engelsk presse at optræde som fortalere for EC som underskrivere på en henvendelse om, at arbejderne skal opgive deres voksende og særdeles velbegrundede modstand. Sådan går det politiske spil, og det er på tide, at det bliver afsløret, og det er på tide, at socialdemokratiet enten helt klart, som de jo faktisk gjorde i dag, også ude i befolkningen erkender sig som et fællesmarkedsparti eller også går med os andre ind i modstanden mod fællesmarkedet.

Man søger også at forhindre en folkeafstemnings muligheder for at hindre Danmarks opslugning af fællesmarkedet ved alle mulige spidsfindige juridiske betragtninger. Det er jo blevet en meningsløs ting nu, hvor man fra bred politisk side har anerkendt, at en folkeafstemning er nødvendig. Sagen kunne i virkeligheden også ordnes ganske enkelt. Man kan anvende den enkle fremgangsmåde, som vi har foreslået. Hvis der fremsættes et forslag til folketingsbeslutning om tilslutning til fællesmarkedet, kan folketingsmedlemmerne fremføre deres principielle betragtninger ved første behandling, og på det tidspunkt er der vel ingen, der vil fylde befolkningen med det sædvanlige sludder om, at man endnu ikke kender forudsætningerne og derfor ikke kan tage stilling. Men samtidig med, at vi førstebehandler

sagen, må vi påtage os den forpligtelse, at man ikke her kan medvirke til at påtvinge befolkningen en sådan beslutning, når der derved skabes en tillidskløft mellem folket og befolkning. En sådan forpligtelse må være en selvfølge for dem, som nu erkender, at der må en folkeafstemning til. En andenbehandling kan ikke gennemføres; før befolkningen har været hørt, og falder sagen i befolkningen, giver det sig selv. Folketinget kommer først ind i billedet, hvis resultatet — hvad jeg ikke tror — skulle blive et ja.

Omsvinget i indstillingen til fællesmarkedet er jo fremfor alt forårsaget af meget bastante kendsgerninger. Den snak, som var så moderne blandt fællesmarkedets fortalere for nogle år siden, om, at fællesmarkedet var en sikker havn, der gav ly for økonomiske storme, er der vist ikke nogen som helst der har tillid til længere; tilliden er ganske svundet efter det sidste udbrud af den stadig latente valutakrise i storkapitalens lande.

Af det sidste begivenhedsforløb fremgår for det første, at den økonomiske stabilitet i de kapitalistiske lande er yderst skrøbelig, og at dansk økonomis afhængighed af disse lande gør den sårbar for enhver rystelse, hvis byrder straks søges væltet over på svagere parter, og det er bl. a. Danmark. For det andet at afgørelserne, når modsætninger mellem forskellige kapitalgruppers interesser tilspidses, altid vil blive bestemt af den stærkere part, sådan som det nu er blevet bestemt af den vesttyske part under valutaforhandlingerne, hvor de hensynsløst satte deres vilje igennem.

Begge dele burde også for handelsministeren være en meget indstændig advarsel til Danmark om netop i denne situation at udnytte alle muligheder for at afgrænse sig fra at blive draget ind i de kriser, som stormfinansens spekulationer driver ud i, og derfor bevare vor selvstændige bestemmelsesret over landets økonomiske liv. På den mærkeligste måde har handelsministeren tværtimod ligesom villet drage de modsatte konklusioner af de seneste ubehagelige erfaringer. Ministeren har ligesom villet finde et argument for indlemmelse i fællesmarkedet i valutakrisen.

Nu ved jeg godt, at ministeren kan finde argumenter for fællesmarkedet, lige meget